

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.377 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Grozny. Uw man werkte van 1997 tot 1999, onder de regering van Maskhadov, als boekhouder bij het stedelijk parket van Grozny.

Bij het uitbreken van het tweede Tsjetsjeense conflict vluchtte u met uw gezin naar Ingoesjetië.

Jullie konden er echter niet blijven en keerden terug naar Grozny. Jullie leefden constant in angst dat uw man zou worden opgepakt.

Op 12 augustus 2001 werd uw man door vijf militairen opgepakt. Toen u dit probeerde te verhinderen werd u geslagen en verloor u het bewustzijn. Uw neus was gebroken en u had verwondingen aan het hoofd. U werd verzorgd in het ziekenhuis. Uw man werd vastgehouden op de militaire basis in Khankala. Eind september 2001 kon u met de hulp van uw schoonfamilie uw man vrijkopen. Uw man was mishandeld en was er erg aan toe.

In januari 2004 werd uw man opgepakt door de Kadyrovtsi. Sindsdien is uw man spoorloos. Eind mei 2004 voerden Kadyrovtsi een huiszoeking uit. Ze zochten werkdocumenten van uw

man. U werd bedreigd en ze zeiden dat u net als uw man spoorloos kon verdwijnen. Ze dreigden eveneens uw zoontje mee te nemen.

In juni 2004 ontvluchtte u uw land van herkomst.

In Polen werd u op de trein tegengehouden door de politie. U werd er ondervraagd en uw internationaal paspoort werd ingehouden. U bleef twee maanden in Polen maar vroeg er geen asiel aan.

U kwam naar België waar u op 18 november 2004 voor de eerste maal asiel aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste op 1 maart 2005 dat u zich bij de Poolse grensautoriteiten diende aan te bieden daar de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van uw asielaanvraag.

U ging niet naar Polen maar keerde in maart 2005 terug naar Grozny. U verbleef er ongeveer anderhalve maand ondergedoken bij uw schoonzus Malika.

Begin mei 2005 keerde u terug naar uw appartement. Op 15 mei 2005 vond er een ontploffing plaats. Uw appartement vatte vuur maar u kon met uw zoon ontsnappen.

Eind mei 2005 ontvluchtte u uw land van herkomst.

Op 2 juni 2005 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België.

U bent in het bezit van de volgende documenten : uw intern paspoort, fax van uw geboorteakte, psychologisch attest betreffende uw zoon, medisch attest dd. 16/05/2005, medisch attest dd. 13/08/2001, en treintickets.

In december 2007 vroeg uw broer, Asmayev Rizvan (O.V. 6.196.631), asiel aan in België."

Verzoekster betwist deze weergave niet (zie verzoekschrift, p. 2).

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels

opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

U verklaart voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 7-8) dat u in de herfst van 1999 bij het uitbreken van het tweede Tsjetsjeense conflict met uw gezin naar Ingoesjetië vluchtte. Tijdens de winter van 2001, in januari of februari, keerde u terug naar Grozny waar u tot juni 2004 verbleef.

Omwille van de volgende vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent uw verblijf in Tsjetsjenië tijdens de door u opgegeven periodes.

Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 8) dat u in de winter van 2001, in januari of februari, vanuit Ingoesjetië terugkeerde naar Grozny.

Eerder had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 11) verteld dat u in augustus 2000 terugkeerde naar Grozny.

Na confrontatie (CGVS p. 27) verklaart u het zich niet meer zo goed te herinneren.

De vaststelling dat u aanvankelijk uw terugkeer tijdens de zomer plaatst en later dit in de winter situeert maakt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd. Temeer daar u in uw vragenlijst (p. 8) schrijft dat u in 2001 terugkeerde naar Tsjetsjenië en dat in dezelfde maand uw man werd meegenomen door Russische soldaten, dit is volgens uw asielrelaas in augustus 2001.

Voor het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer (CGVS p. 9) dat uw man ongeveer een half jaar na jullie terugkeer uit Ingoesjetië werd meegenomen door Russische militairen.”

3.2. Verzoekster verklaart dat “zij is in de winter van 2001, in januari of februari, naar Grozny teruggekeerd, en zij heeft dit, voor zover zij zich kan herinneren, ook zo verteld tijdens haar verhoor voor de D.V.Z. (nu reeds drie jaar geleden). Zij begrijpt totaal niet hoe dit op een andere wijze genoteerd kan geweest zijn” (zie verzoekschrift, p. 4).

3.3. De Raad stelt vast dat de opgeworpen tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeksters verklaring hiervoor wordt niet aanvaard; zij ondertekende het verslag van haar verhoor van juni 2005 bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers “voor akkoord” nadat het haar was voorgelezen in het Russisch (zie betrokken verslag, p. 15).

De bestreden beslissing stelt terecht dat deze tegenstrijdigheden verzoeksters asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht stellen.

3.4. De motivering vervolgt:

“Ook verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 9) dat uw zoontje vanaf maart 2001 tot aan jullie vlucht in juni 2004 naar de school nr. 56 in Grozny ging.

Eerder had u daarentegen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 11) gesteld dat uw zoontje uit veiligheidsoverwegingen niet naar school ging in Grozny. Na confrontatie (CGVS p. 26) bleef u erbij dat hij wel naar school ging hetgeen niet te verenigen valt met uw beweringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken."

3.5. Verzoekster stelt dat zij met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zoon uit veiligheidsoverwegingen niet naar school ging bedoelde dat hij niet voortdurend naar school ging (zie verzoekschrift, p. 3).

3.6. De Raad stelt inderdaad een tegenstrijdigheid vast in verzoeksters verklaringen over de schoolgang van haar zoon.

Tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verslag, p. 11) verklaart verzoekster immers dat *"wij leefden constant in angst. Maschadov was op de vlucht en wij vreesden dat mijn man gepakt zou worden. Wij probeerden zo weinig mogelijk buiten te komen. Mijn zoontje ging zelfs niet naar school uit veiligheidsoverweging."*

Deze verklaring dient dus als volgt te worden begrepen dat verzoeksters zoon niet naar school ging tijdens de periode dat er gevreesd werd voor arrestatie van verzoeksters echtgenoot.

Terwijl verzoeksters echtgenoot naar de verklaringen van verzoekster (zie voormeld verslag, zelfde blz.) werd gearresteerd op 12 augustus 2001, verklaarde verzoekster tijdens haar verhoor bij het Commissariaat-generaal (zie verslag, p. 9) dat *"In t begin ging hij niet, pas vanaf 03/01 ging hij terug naar school"*.

Deze tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoekster voegen zich bij deze besproken sub. 3.3.

3.7. De motivering stelt verder:

"Verder valt uw verklaring (CGVS p. 5-6) dat de Terek door Grozny stroomt en dat dit de grootste rivier is die door Grozny stroomt, niet te verenigen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd."

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekster dit deel van de motivering van de bestreden beslissing onbetwist laat.

3.9. De motivering vervolgt:

"Ook is uw verklaring (CGVS p. 21) dat er in de Leninskiy wijk - waar u woonde - een grote overstroming plaatsvond maar dat dit na uw vertrek in juni 2004 was, en u toen aldus niet aanwezig was, tegenstrijdig met de bovenvermelde informatie."

Uit deze informatie blijkt namelijk dat er in 2002 een grote overstroming plaatsvond in de Leninskiy wijk waardoor onder meer de stroomvoorziening werd onderbroken."

3.10. Verzoekster ontkent niet dat er een grote overstroming plaatsvond in Grozny in 2002, maar blijft bij haar verklaring dat er na haar vertrek uit Grozny ook een grote overstroming plaatsvond. Ze stelt dat de informatie in het administratief dossier deze verklaring niet tegenspreekt. (zie verzoekschrift, p. 3).

3.11. De Raad leest in het administratief dossier (zie verhoorverslag van 4 september 2007, p. 21) volgende verklaringen van verzoekster:

"Ooit grote overstroming? Ja

Vóór 06/04? Erna

U aanwezig? Nee"

Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat verzoekster verklaart dat er in Grozny geen grote overstroming was in Grozny vóór juni 2004.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in 2002 een grote overstroming plaatsvond in de Leninskiy wijk in Grozny waardoor onder meer de stroomvoorziening werd onderbroken.

De vaststelling dat verzoekster hiervan niet op de hoogte is, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar stelling in Grozny te hebben verbleven tussen 2001 en 2004. Aangezien haar asielrelaas zich tijdens deze periode in Grozny afspeelt, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan dit relaas.

3.12. De motivering stelt verder:

“Evenmin valt uw verklaring (CGVS p. 23) dat de Leninskiy wijk geen andere naam draagt te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal.”

3.13. Verzoekster stelt dat *“het is niet onmogelijk dat dit een nieuwe officiële naam is; verzoekster is er echter zeker van dat onder de bewoners van Grozny steeds de naam ‘Leninskiy’ gebruikt werd.”* (zie verzoekschrift, p. 3).

3.14. De Raad leidt af uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en daterend van 2003 dat het inderdaad een nieuwe officiële naam betreft voor de betrokken wijk van Grozny.

Verzoeksters onwetendheid hierover stelt haar verblijf tussen 2001 en 2004 in Grozny eens te meer in een ongeloofwaardig daglicht.

3.15. De motivering vervolgt:

“Na een grondige vergelijking tussen uw verklaringen en die van uw broer, Asmayev Rizvan (O.V. 6.196.631), werden nog een aantal ongerijmdheden vastgesteld.

Zo vermeldde u in de door u ingevulde schriftelijke vragenlijst dat uw broer Rizvan in 2003 werd meegenomen door Kadyrovtsy en dat hij sindsdien vermist is (schriftelijke vragenlijst p. 4). In juni 2005 verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat uw broer Rizvan sinds de lente van 2003 vermist is (DVZ p. 9), hetgeen u herhaalde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 september 2007. U verklaarde (CGVS p. 5 & 20) dat uw broer in 2003 getuige was van de moord op twee van zijn vrienden en hij hierna ondergedoken leefde. U voegde hier bovendien nota bene aan toe dat Rizvan ergens in de EU zat, dat hij ergens asiel had aangevraagd, maar dat u niet wist waar. U verklaarde even later opnieuw dat uw broer Rizvan niet thuis was en dat u dacht dat hij niet meer in de Russische Federatie zat (CGVS p. 4).

Uit de verklaringen van uw broer Rizvan blijkt nochtans dat hij sinds eind augustus 2003, toen hij vanuit de deelrepubliek Ingoesjetië terugkeerde naar Tsjetsjenië, tot aan zijn vertrek op 11 december 2007 aldoor in Tsjetsjenië verbleef (CGVS Rizvan, p. 6 en 14). Uw broer maakte bovendien nergens gewag van het feit dat hij in 2003 door Kadyrovtsy zou zijn meegenomen, noch van het feit dat hij ergens in de Europese Unie zou hebben gezeten en asiel zou hebben aangevraagd.”

3.16. Verzoekster verklaart deze tegenstrijdigheden door het feit dat zij geen goede onderlinge verstandhouding had met haar broer, en dat zij geen contact hadden en hebben (zie verzoekschrift, p. 4).

3.17. De Raad is van mening dat deze verklaring geen uitleg kan bieden voor de betrokken tegenstrijdigheden, die zwaarwichtig zijn.

Verzoekster en haar broer hebben het immers over dezelfde feiten, maar terwijl verzoekster dit voorval plaatst in 2003, situeert haar broer het in 2007 (zie verhoorverslag van 5 mei 2008 Asmayev Rizvan, p. 14, toegevoegd aan het administratief dossier).

3.18. De motivering stelt verder:

“Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat uw broer Rizvan op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie zus Anzjela in 1990 of 1991 verdrongen was (DVZ Rizvan, vraag 30), terwijl in uw schriftelijke verklaring staat dat uw zus Anzjela in 1995 in Grozny werd doodgeschoten (schriftelijke verklaring p. 5). Deze ongerijmdheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.”

3.19. Verzoekster legt ter verklaring van deze tegenstrijdigheid uit dat haar zus trouwde met een Russische soldaat en dat om een familieschande te vermijden het verhaal werd bedacht dat zij was verdrongen. Zij vervolgt dat zij in 1995 echter werd doodgeschoten omwille van haar huwelijk met “de vijand” (zie verzoekschrift, p. 4).

3.20. De Raad stelt vast dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen beider verklaringen. Zo de bewering van verzoekster juist is, belette niets verzoeksters broer in België dit ook te verklaren. De afwezigheid van een verklaring van hem in dit verband, zet verzoekster uitleg op de helling.

3.21. De motivering vervolgt:

“Ten slotte moet nog worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw vluchtroute en uw verblijf in Polen ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties vertonen.

Wat uw eerste reis per trein naar de EU in juni 2004 betreft verklaart u (CGVS p. 14) aanvankelijk dat u uw internationaal paspoort niet zelf in handen had, dat de passeur dit bijhield en u aldus niet weet of er een visum in was geplaatst. Later verklaart u echter dat uw passeur in Wit-Rusland van de trein is gestapt en dat u bij controle door de Poolse douane uw internationaal paspoort voorlegde.

Na confrontatie beaamde u dat u aldus in het bezit was van uw internationaal paspoort. Wederom werd u gevraagd of er een visum in dit paspoort was aangebracht. U verklaart dat er normaal gezien een visum moet hebben ingestaan maar dat u dit niet zeker weet omdat u uw internationaal paspoort niet heeft ingekeken, hetgeen geen geloofwaardige uitleg is.

Wat uw tweede reis per bus naar de EU in mei 2005 betreft stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 10) dat u reisde met valse documenten, terwijl u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 10) verklaart niet te weten of er valse documenten zijn aangemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 13-16) dat u in juni 2004 uw land van herkomst heeft ontvlucht en dat u ongeveer twee maanden in Polen heeft verbleven waarna u op 18 november 2004 bij aankomst in België onmiddellijk asiel aanvraagde.

U werd erop gewezen dat uw weergave van deze gebeurtenissen in de tijd incoherent is. Hierop verklaart u (CGVS p. 27) dat u in augustus 2004 nog in Polen was en u er drie maanden zal verbleven hebben, hetgeen onafdoende is. Temeer daar u op 24 november 2004 bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (zie formulier voor terugnameverzoeken) dat u pas op 8 november 2004 Grozny heeft verlaten en dat u slechts een tiental dagen in Polen heeft verbleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken besliste op 1 maart 2005 dat u zich bij de Poolse grensautoriteiten diende aan te bieden daar de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van uw asielaanvraag. U ging niet naar Polen maar keerde in maart 2005 terug naar Grozny.

U verklaart (CGVS p. 2 & 16) dat u niet naar Polen wilde terugkeren omdat u er problemen had gekend, u en uw zoon werden er beledigd en vernederd door hulpverleners. U kaartte dit aan bij de directeur maar die zei dat niemand jullie gevraagd had om naar Polen te komen. Uw zoontje werd eens geslagen en u werd betast door de directeur.

Gelet op uw bedrieglijk asielrelaas en gelet op uw bedrieglijke verklaringen m.b.t. uw verblijf in Polen kunnen uw verklaringen over uw problemen in Polen niet zo maar voor waar worden aangenomen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 12) stelde u dat eind mei 2004 Kadyrovtsi een huiszoeking uitvoerden, dat ze u bedreigden en zeiden dat u net als uw man spoorloos kon

verdwijnen, en dat ze eveneens dreigden om uw zoontje mee te nemen. Hierop durfde u niet langer in Tsjetsjenië te blijven en vluchtte u in juni 2004 uw land van herkomst.

De vaststelling dat u ondanks deze ernstige vrees er de voorkeur aan gaf om naar Tsjetsjenië terug te keren i.p.v. naar Polen te gaan ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer Asmayev Rizvan (O.V. 6.196.631) werd er een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

3.22. De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op dit deel van de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat het achterhouden van een Russisch internationaal paspoort voor de Belgische asieldiensten niet te rijmen valt met een vrees voor vervolging door de autoriteiten die voormeld paspoort uitreikten.

Verzoeksters beweerde vrees voor vervolging valt ook moeilijk te verenigen met haar bewering dat zij in maart 2005 nog naar Grozny is teruggekeerd.

3.23. De motivering besluit als volgt:

“De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw intern paspoort, fax van uw geboorteakte, een kopie van een psychologisch attest betreffende uw zoon, het medisch attest dd. 16/05/2005, een kopie van een medisch attest dd. 13/08/2001, en treintickets, tonen niet aan dat u permanent tijdens de door u opgegeven periodes in Tsjetsjenië verbleef.

Het medisch attest dd. 16/05/2005, en het medisch attest dd. 13/08/2001 leveren geen informatie over de door u beweerde omstandigheden dat u zou geslagen zijn door onbekenden of dat er brand zou zijn ontstaan in uw appartement.

Het psychologisch attest betreffende uw zoon stelt o.a. dat hij tijdens de militaire acties nooit buiten de grenzen van de Tsjetsjeense republiek ging, hetgeen niet te verenigen valt met uw verklaringen (CGVS p. 7-8) dat u met uw zoon van de herfst in 1999 tot de winter van 2001 in Ingoesjetië verbleef. Bijgevolg kan er worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document.”

3.24. Ook dit deel van de motivering van de bestreden beslissing laat verzoekster onbeantwoord.

3.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster stelt in ondergeschikte orde dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980, om reden van *“het bestaan van het gewapend conflict en van dit willekeurig geweld, in grote mate ook t.a.v. de burgerbevolking”*.

Zij verwijst hiertoe naar een nota van 22 oktober 2004 van het HCR.

4.2. De Raad leest in de bestreden beslissing dat *“De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied.*

Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen."

Dit deel van de motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, meer bepaald in de bronnen vermeld in het CEDOCA-antwoorddocument 'tch2007-049w'.

Verzoekster maakt met haar argumentatie niet aannemelijk dat deze informatie niet met de waarheid zou overeenstemmen. De UNHCR-nota waarnaar zij verwijst, is trouwens achterhaald ten opzichte van boven vermelde bronnen.

Aangezien er in Tsjetsjenië geen gewapend conflict meer aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt verzoekster op basis van dit wetsartikel geen subsidiaire bescherming toegekend.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie in die zin.

5.1. Verzoekster voert nog een schending aan van de rechten van de verdediging, aangezien het verhoorverslag van 4 september 2007 "*nagenoeg onleesbaar*" is.

5.2. De Raad is van oordeel dat verzoekster overdrijft bij haar kritiek op de leesbaarheid.

De Raad merkt op dat zijn bevoegdheid in huidige zaak, overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, beperkt is tot het bevestigen of hervormen van de bestreden beslissing, of het vernietigen van de bestreden beslissing wanneer aan deze beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of wanneer substantiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Benadrukt dient dat deze laatste bevoegdheid geen bevoegdheid betreft die naar vrijheid van de Raad kan worden uitgeoefend. In de eerste plaats moet de Raad immers, op straffe van anders zijn toegewezen bevoegdheden te miskennen, onderzoeken of hij zijn volle rechtsmacht kan uitoefenen. Pas als hij vaststelt dat dit niet mogelijk is om één van beide limitatief bepaalde redenen, mag de Raad de bestreden beslissing vernietigen en het dossier derhalve terugzenden (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 97).

De Raad is van oordeel dat niets hem in dit dossier belet om zijn volle rechtsmacht uit te oefenen, en te beslissen of verzoekster (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 december 2008 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.